

Nejsilnější vášně zanechají nejhlubší stopy

Všechny jeho touhy

CC Gibbs

Všechny jeho touhy

CC Gibbs

2013

Copyright © 2012 by CC Gibbs
Translation © 2013 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu KNIGHT'S MISTRESS,
vydaného nakladatelstvím Quercus, Londýn 2012,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v srpnu 2013

ISBN 978-80-7303-893-9

1

Kate si před pracovním pohovorem jako vždycky zjistila nějaké informace. Takže o něm něco věděla. Dvaatřicet let, vystudoval Stanfordovu univerzitu a rád cestuje za dobrodružstvím. Je to miliardář, který se víceméně vypracoval sám a dávno přestal počítat, kolik nul mají částky, jež vydělává. Svérázný, ale takových lidí je v nových firmách hodně. Od smrti své manželky více než svérázný. Ale tyhle zvěsti se vyskytovaly pouze na pofidérních blozích v kyberprostoru a nedaly se nijak potvrdit.

Ne že by ji zajímaly jeho soukromé výstřednosti. Byla tu, protože ji jeho společnost najala na Massachusettském technickém institutu, a práce pro Knight Enterprises, nejvíc inovativní a investičně nejdravější firmu na světě, představovala splnění snu.

Včera večer dorazila z východního pobřeží a očekávala, že se setká se zástupcem Dominika Knighta v centrále společnosti v Santa Cruz. Brzy po ránu však dostala e-mail s novými instrukcemi. A tak se ocitla v tiché obytné ulici lemované stromy v Palo Altu.

Řidič taxíku zastavil a ukázal prstem na budovu. „Tady to je.“

Vyhlédla z okna a v duchu si rychle zopakovala, co si pamatuje z hodin o umění. Usoudila, že dům je jednou z unikátních

staveb, které na přelomu století postavila architektonická firma Greene a Greene. Obklopovala ho krásná stoletá japonská zahrada, která obvykle doplňuje stavby tohoto druhu. Bylo to zvláštní místo na přijímací pohovor. Nikdo jí nevysvětlil, proč ke změně došlo. Ale měla šanci dostat práci snů a v takovém případě se člověk nemá na nic ptát.

Zůstala stát na chodníku a počkala, až taxík odjede. Pozorně si prohlížela malou budovu ze sekvojového dřeva. Ve třetím ročníku na vysoké byla v Japonsku a bydlela tam v horské vesničce v ubytovně, která se velice podobala tomuhle domu. Měla tam strávit prodloužený víkend, ale klidná izolace od světa ji nadchla natolik, že tam zůstala celý týden. Připadalo jí zvláštní, že stejný klid nachází i v ulici tak blízko centra města. Rozhlédla se kolem sebe a na okamžik si nebyla jistá, jestli se jí to jenom nezdá a nevracejí se jí velice živé vzpomínky.

Pak se kdesi za jejími zády rozeřvala sekačka na trávu. Kate se vytrhla ze snění a lehkým krokem se vydala ke dveřím domu číslo 630 v Indigo Way.

Uprostřed foyer stála recepce. Sekretářka, která si tam četla, odložila knížku a zvedla oči. Vypadala jako teenagerka, která se na den ulila ze školy – měla vlasy v culíku, byla oblečená do džínů a trička a na nohou měla žabky. Neuvěřitelně se podobala Dominiku Knightovi, jak ho Kate viděla na fotografiích. Jenže podle životopisných údajů nemá děti.

Zajímavé.

Dívka se usmála. „Vy jste určitě přišla na tu schůzku ve čtyři. Dominik tu ještě není, ale řekl mi, ať vás pustím dovnitř.“ Mávla rukou směrem k chodbě a vrátila se ke knížce.

Takže Dominik, ne pan Knight. To je ještě zajímavější. Jako by na tom záleželo, připomněla si a tiše si odkašlala, aby upoutala dívčinu pozornost. „Vlastně mám schůzku s Maxem Rochem. Jsem Katherina Hartová.“

Chvilí tam stála v nepříjemném tichu, zatímco dívka očividně dočítala větu a teprve pak zvedla hlavu. „Myslím, že máte schůzku s Dominikem. Kouknu se.“ Zastrčila do knížky tužku, aby věděla, kde skončila, klikla myší a tenký monitor před ní se rozzářil. Rychle se na něj podívala. „Ne, s Maxem schůzku

nemáte. Máte ji s Dominikem.“ Znovu ukázala k chodbě. „Jsou to poslední dveře. Mám se vás zeptat, jestli si dáte kafe.“ Usmála se a zase se začetla.

Člověk nemusel umět číst myšlenky, aby mu došlo, že kafe nedostane, a tak Kate vykročila směrem, kterým dívka ukázala. Okny vysoko nad její hlavou dopadalo do chodby jasné světlo a osvětlovalo fotografie plachetnic. Některé byly velké, jiné menší. Všechny snímky ukazovaly krásné, úzké závodní jachty, jimž se do napnutých plachet opíral vítr. Kate se na chvilku zastavila a naklonila se k fotografii, na níž byly dvě jachty. Obě měly tři stěžně a jedna se nakláněla tak prudce na pravý bok, že se jí přes zábradlí skoro přelévaly vlny. Kousek nad vodou visel výkonný ředitel Knight Enterprises s jednou rukou na zábradlí. Druhou z vody táhl udici. Byl celý promočený, ale na hezkém obličeji mu zářil široký oslnivý úsměv. Na fotografii vypadal mladší než na snímcích, které Kate viděla.

„To bylo při závodu Světového poháru u Nového Zélandu. Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat. Nemohl jsem se tomu vyhnout.“

Hluboký, hutný hlas se jí ozval přímo u ucha. Trhla sebou a vyskočila. Pak se otočila a zalapala po dechu. *Do háje!* Začervenala se. Kousek od ní stál Dominik Knight v celé své temné a smyslné kráse. Bylo to velice osobní. Nenuceně ji zhodnotil rychlým nenasytným pohledem. Neměla by se urazit? Místo toho pocítila šokující nával vzrušení. Otřásl jí natolik, že málem otevřela ústa ohromením. Včas se ale zarazila, protože slintat před Dominikem Knightem by bylo přílišně trapné a navíc úplně zbytečné. Zajímaly ho modelky, mladé aristokratky a profesionální společnice. Zjišťovat informace o jeho osobním životě bylo jako číst bulvární týdeník *Entertainment Weekly*.

Proboha, pořád stojí na jednom místě. Zkouší snad, kam až sahá její osobní prostor? Jde mu o psychologickou moc? Pokud ano, tak vyhrával. Jeho vysoké silné tělo v tmavě modrém, dokonale padnoucím obleku s tenkým proužkem působilo elegantně a bylo trochu moc blízko. Celé to bylo trochu moc osobní. Kate divoce bušilo srdce, nemohla soustředit myšlenky a nervová spojení mezi mozkem a ústy nefungovala. Pokud se nesebere, celý

pohovor podělá. *Nadechni se a vydechni.* A teď řekni něco normálního. „Venku... je... krásně.“

Sotva dýchá a ještě k tomu prská! Krucinál!

Jeho nenápadný úsměv se rozšířil.

Arogantní hajzl. Ale když konečně zase vzala rozum do hrsti, neřekla, co si myslí.

Pobaveně se na ni díval, jako by ženy, které nemohou popadnout dech, potkával denně. „Souhlasím,“ přitakal. „Měla jste klidný let?“

Než stihla odpovědět, zazvonil mu mobilní telefon.

Vrhl rychlý pohled na displej, zamračil se a zamumlal: „Pojďte dál. Musím to vzít.“

Její reakce na muže, který ve skutečnosti vypadal ještě přitažlivěji než na fotografiích, ji zneklidnila. Připadala si spíš jako třináctiletá fanyнка Justina Biebera než jako absolventka Massachusettského technického institutu, která ukončila studia s vyznamenáním. Cestou do jeho kanceláře v duchu plísnila tu nezvanou vnitřní puberťačku. *Vážně. Co to mělo znamenat? To jsi v životě neviděla hezkého chlapa? Koukej se sebrat. Anebo ještě líp – odejdi.*

Ručně vyřezávané dveře na konci chodby byly pootevřené. Dominik Knight se nechoval jako konzervativní obchodník. Potěšilo ji to. Kate neměla ráda pravidla a protokol. Strčila do dveří a vešla do místnosti s nízkým stropem a ohromujícím výhledem do zahrad. Všechny myšlenky na trapné seznámení s výkonným ředitelem Knight Enterprises se vytratily.

Odložila velkou plátěnou tašku na židli, přistoupila k oknu a prohlížela si zahradu, která jí připomínala královské zahrady v Japonsku. Hleděla na dokonale uhrabaný šterk, jenž vytvářel tradiční vzor vln, a na velké, duhově zbarvené kapry koi v čistém, průzračném rybníku opodál. Na umně rozmístěné kameny a prastaré, dokonale ořezané tisy a borovice. V dálce se vyjímal malebný klenutý mostek natřený jasně červenou barvou. Zahrada působila naprosto dokonale, byla starostlivě opečovávaná a udržovaná. Dominik Knight rozhodně rozuměl kráse.

„Osobně tě přitluču na zeď, jestli to poděláš! Mne neodmítneš! Mně se neříká ne! A teď jdi pracovat, sakra!“

Kate se zachvěla, když v hlase Dominika Knighta zaslechla neskrývaný vztek. Vyrážel ze sebe slova nesmiřitelně, prudce a zuřivě. Jeho tón v ní nečekaně vyvolal dlouho potlačované vzpomínky. Ježkovy oči, celé roky na to nepomyslela. Žaludek se jí sevřel jako v dětství a věděla, že tahle práce nevyjde. Výbušní lidé jsou pro ni špatnou karmou.

Ucházelo se o ni mnoho dalších společností, klidně si mohla vybírat. Zvedla tašku ze židle a měla se k odchodu. Byla skoro u dveří, když vešel.

„Promiňte. Připadá mi, že se už zase omlouvám, a to jsme se ještě nepoznali.“ Pořád zůstával nesoustředěný. Zarazil se, rukou si projel tmavé vlasy a nepřítomně hleděl před sebe.

„Nic se neděje.“ Přehodila si popruh tašky přes rameno. „Stejně by to nefungovalo.“

Nejdřív se zatvářil ohromeně a pak sklonil hlavu. Přivřel oči a podíval se na ni. „Nesmysl. Budete pracovat v zahraničí. Nebudu tam. Mělo by to fungovat bez problémů.“ Alespoň nepředstíral, že je zmatený. Zdálo se, že ví, proč se Kate zdráhá pro něho pracovat, anebo mu to možná bylo jedno. „Prý jste nejlepší a právě to potřebuju.“

„Naše potřeby nejsou slučitelné.“ Ze všech sil se snažila mluvit klidně. Tyčil se nad ní a v téměř hmatatelných horkých vlnách z něho sálala sexuální přitažlivost. Choval se dominantně a skoro jí naháněl hrůzu. Obojí vážně ovlivňovalo její tep.

„Povězte mi, co potřebujete, ehm...“ odmlčel se. „Nejsem si jistý, že mi řekli, jak se jmenujete.“

„Na tom nezáleží.“

Podíval se na ni, jako by jí na ramenou vyrostla další hlava, a povzdechl si. „Podívejte, mohli bychom začít znovu? Já jsem Dominik Knight. A vy...?“ Tázavě povytáhl obočí a v očích mu pobaveně zablýsklo.

„Tohle není legrace, pane Knighte.“

„Mohl bych někomu zavolat a zjistit si vaše jméno.“

„A k čemu by vám to bylo, pěkně prosím?“ zeptala se a co nejdrsněji se mu podívala do očí.

Usmál se. „*Pěkně prosím?* Jako v Jane Austenové.“ Tentokrát si skoro neslyšně povzdechl. „K čemu by vám to bylo,“ zopakoval

s tichým posměchem v hlase. „Co takhle k oboustranné spokojenosti?“ Trochu ztišil hlas. „A teď mi povězte, jak se jmenujete.“

Při zvuku jeho hlubokého sametového hlasu celá roztála a znovu pocítila neskutečné vzrušení. Páni. Kdo by si byl pomyslel, že před pohovorem je nutno použít vibrátor?

„Předpokládám, že nějaké jméno máte,“ vybědl ji a maličko se pousmál.

Blbec. Pohrává si s ní? Anebo si ten úžasný výkonný ředitel s dokonalým tělem myslí, že když se usměje, každá žena mu padne k nohám? Pevně sevřela rty. „Jestli to musíte vědět, tak se jmenuju Katherina Hartová. H-A-R-T-O-V-Á.“

Věnoval jí chladný pohled a stejně chladně řekl: „Skvělé. Děkuju vám.“

„Pro vás slečna Hartová.“ Podívala se na dveře.

Všiml si toho, ale nezareagoval. „Jak si přejete, slečno Hartová.“ Rozvázal si zlatě hnědou kravatu a rozeplnul si knoflíček u krku. „Mám za sebou dlouhý den.“ Elegantně jako zen-buddhist si protáhl ramena a pomalu vydechl. Očividně se uvolnil. „Na příliš mnoha nezajímavých schůzkách jsem musel poslouchat zdlouhavé tirády nudných lidí. Už jste si všimla, že si vždycky nejvíc stěžují ti, co skoro nic nedělají? A hlupáci nejvíc mluví.“ Dál se jí díval do očí a na tváři mu pohrávalo cosi jako úsměv. „A teď mi povězte, jak vás mám přesvědčit, abyste zůstala.“

Páni, jak může ten náhlý bohorovný klid být tak sexy? Anebo s ní vysoký, tmavý a hezký chlap tolik zamával, protože je závislá na adrenalinových prožitcích? V její profesi to je základní předpoklad pro to, aby vůbec mohla pracovat. Možná proto ji tak fascinuje. „Vlastně nic,“ odpověděla rychle, protože potřebovala okamžitě odejít a nebylo to jenom špatnou karmou. Muži na ni obvykle neměli tak mocný účinek. Alespoň dosud ne. „Prostě jsem si to rozmyslela.“ Udělala krok doprava, aby ho obešla.

Ukročil doleva a zastoupil jí cestu. „Tak změňte názor.“

Jako by se před ni postavila celá zeď ryzí mužnosti.

Snažila se, aby se jí netrásl hlas. „To nemůžu... Promiňte.“

Poznal, že se jí trochu chvěje hlas, a chvíli uvažoval, jak na to zareaguje, ale pak to nechal být. „Nebudeme to zbytečně kom-

plikovat," prohlásil stroze. „Potřebuju vás v Amsterdamu, takže neodmítejte.“

Ježíšikriste, on se ji snaží zastrašit! „Ustupte, prosím," řekla přiškrčeně.

„Hned to bude," odpověděl a pousmál se. Měl pocit, že tahle mladá potíživka možná konečně pochopila, jak se věci mají. „Povězte mi, co mám udělat pro to, abyste nastoupila do letadla. Klidně si řekněte cenu, pokud je problém v tomhle. Max tvrdí, že máte neskutečný talent, neobvyklý i u premianta, a já vás potřebuju v Amsterdamu. Je to důležité.“

„Pro vás.“

„Ano. To je právě to. Nemůžete říct, že nechcete pracovat pro Knight Enterprises. Tady chce pracovat každý.“

„Úplně každý ne.“

Zase ho překvapila. Na odlišné názory opravdu nebyl zvyklý.

„Podívejte, je mi líto, jestli jsem vás nějak urazil.“

Tón jeho hlasu však nezněl ani trochu omluvně. Ve skutečnosti bylo zřejmé, že se rozčílil. Rychle si přejel rukou přes obličej, jako by chtěl setřít výraz, který ho prozradil.

„Je to na vás, slečno Hartová.“

„Co kdybych řekla, že chci odejít?“

Dlouho mlčel a Kate na okamžik zpanikařila. Pak si ale připomněla, že žije v jednadvacátém století.

Jeho modré oči dostaly ledový výraz. „Bojíte se mne?“

„Ne.“ Takovou radost mu neudělá.

Trochu naklonil hlavu a vyslal k ní dokonale okouzující, naprosto nemilosrdný úsměv. „Dobře. V tom případě se posaďte," řekl a ukázal na židli. „Můžeme si promluvit o mém problému, vašich dovednostech a o tom, jak bychom mohli spolupracovat.“

Jelikož šance, že by se z jeho kanceláře mohla proboxovat ven, byly takřka nulové, poslechla ho. „Vy se opravdu nenecháte odmítnout, vidíte?“

„Obávám se, že ne.“ Dosedl do velkého kancelářského křesla z černé kůže, které stálo za psacím stolem. „U muže v mém postavení se tomu nemůžete divit.“

Typický argument, který Kate nehodlala přijmout. „Když mě nutíte k rozhodnutí, dostáváte mě do nepříjemné situace.“

„Naopak, to vy jste mě dostala do nepříjemné situace. Nabízím vám skvělou práci. Max se vám o záležitostech, které řešíme, zmínil ve svých e-mailech. Do našich firem v zahraničí se nabourali kyberzločinci. Musíme je zastavit. Očividně vás to dost zaujalo, jinak byste sem nepřiletěla. Proč tu práci nechcete přijmout?“

„Nesedli bychom si osobnostně. Slyšela jsem vás na chodbě.“

„Možná nechápete organizační strukturu naší společnosti,“ odpověděl. Bylo na něm znát, že se ze všech sil ovládá. „Pochybuj, že se znovu setkáme.“

„S tím nesouhlasím. Pochopila jsem, že organizační struktura Knight Enterprises je založená na autoritativním řízení. Zasahujete do všeho a od podřízených vyžadujete naprostou poslušnost.“

Pevně sevřel ústa. „Vidím, že jste se informovala.“

„Dělám to vždycky. Dostala jsem několik pracovních nabídek, pane Knighte. Vzhledem k tomu, že korupce bují po celém světě, je po forenzním účetnictví velká poptávka.“ Usmála se. Byla si jistá alespoň tím, že ve svém oboru je jednička. „Vaše společnost není jediná, která přichází o peníze kvůli kyberzločincům.“

Drze se usmála a rozpustila se jí rozzářily oči. Dominik se na ni poprvé podíval jako na osobu, která pro něho nepředstavuje pouhou překážku v cestě. Neuměla se oblékat, ale koneckonců mladí IT specialisté nenosí skvěle střižené ani barevné šaty. Jejich levá mozková hemisféra je naladěná na neutrální tóny. Slečna Hartová měla na hlavě změř rusých kudrn a zpod nich na Dominika hleděly dvě mechově zelené oči. To je zvláštní fráze. Jsou sytě zelené, opravil se v duchu. A pod fádni tmavě zelenou bundou a kalhotami se rýsovaly obrysy pružného štíhlého těla, které dobře doplňovalo její nevinnou krásu a veliké oči.

Sklouzl pohledem o maličko níž.

Hmm. Zatím o tom neuvažoval, protože se příliš soustředil na přemlouvání. Se slečnou Hartovou to vůbec nešlo jednoduše. Nebyla poddajná ani ochotná.

Dráždivá myšlenka.

Jenže on byl především obchodník. Ostatní záležitosti musely počkat, dokud slečna Hartová nedokončí svou práci. Od té doby, co ztratil Julii, ho ženy zajímaly výhradně jako zdroj sexu a ten se

dal sehnat kdekoli. Sexuální funkce slečny Hartové neměla žádný význam.

Významné záležitosti se odehrávaly v Bukurešti a podle Maxe je mohla vyřešit právě slečna Hartová. „Možná bychom mohli dosáhnout kompromisu,“ řekl. Jako vždy hodlal vyhrát. „Mohla byste pro nás pracovat jako externistka. Až skončíte v Amsterdamu, můžete odletět domů. Školu jste dodělala v prosinci. Většina velkých firem začne nabírat nové lidi až za pár týdnů, takže vám nic neuteče.“

„Musela bych odmítnout současné nabídky.“

„Velice rád zavolám na určitá místa a zařídím vám krátký odklad. V tomhle oboru znám všechny.“

Mně se neodmítá, no jistě. Jak moc chce namíchnout jednoho z nejmocnějších mužů na světě? „Jste neústupný.“ Zdvořile se na něho usmála.

„Nejste první, kdo mi to říká. Máte rodinu?“ Dával přednost zaměstnancům, kteří neměli příliš silnou rodinnou vazbu. Byli ochotnější dlouho pracovat přesčas.

„Na to se nesmíte ptát,“ odpověděla odměřeně.

Posměšně se usmíval. „Chcete mě zažalovat?“

„Když pro vás nebudu pracovat, nebude to nutné.“

Zařal zuby. „Dokážete být pěkná potvora. Za to mě klidně taky zažalujte, jestli chcete. Mohli bychom teď přestat s tou šarádou? Nebudu se vás ptát na nic osobního, ale chci vědět, jestli přijímáte moji nabídku.“ Opřel se na židli, rozepnul si sako a trochu si u něj vykasal rukávy. Čekal na odpověď.

Nemohla si nevšimnout jeho tvrdého plochého břicha pod bílou, na míru šitou košilí. A také toho, že nemá manžetové knoflíčky. Líbilo se jí to. Manžetové knoflíčky jí vždycky připadaly snobské. *Je to jenom takový postřeh*, zdůraznil nevinně tenký hlásek v její hlavě. *Nikdo se tě nesnaží přesvědčovat.*

Přimhouřil oči. „Cože?“

„Nic.“ Kate ukázala na jeho zápěstí. „Nemáte manžetové knoflíčky. To výkonný ředitel smí?“

Odpovědí jí bylo jen pokrčení rameny a neproniknutelný modrý pohled. „Já můžu všechno. Moje společnost je soukromá.“

Narovnala se, jako by spolkla pravítko. Když otevřela ústa, aby něco řekla, zarazil ji zvednutým prstem, vzal do ruky telefon a stiskl na něm tlačítko. „Volám Maxovi. V sedm má odletět. Po cestě vám vysvětlí všechny podrobnosti. A v naší amsterdamské kanceláři totéž udělá Werner. Teď vám co nejlaskavěji nabízím práci v naší společnosti. Jedná se jenom o ten úkol v Amsterdamu. Ano, nebo ne, slečno Hartová? Už mám dost toho blbnutí. Počkej minutku, Maxi.“ Zadíval se jí do očí.

„Jste posedlý ovládáním druhých,“ zamumlala.

„Mám to brát jako souhlas?“

Mlčela.

„Budete tam dva týdny, možná měsíc, déle ne. Peníze nejsou problém. No tak, řekněte ano.“ Vrhł na ni okouzlující, naučený úsměv.

Proč se zdá, že jí s úsměvem nabízí všechny radosti světa?
Bláznivá myšlenka.

„Tak dobře,“ řekl mírně do houstnoucího ticha a v modrých očích se mu objevil vážný výraz. „Věnujte mi dva týdny ze svého času. Víc nebudu požadovat.“

Nastala odmlka. Kate udělala nenápadnou grimasu a neznatelně přikývla.

Okamžitě ji obdařil úsměvem, pod nímž by za minutu roztál celý polární ledovec. „Vítejte na palubě, slečno Hartová. Těším se na naši spolupráci.“ Pousmál se. „Samozřejmě na dálku.“

Byl až moc uhlazený, příliš krásný a až moc zvyklý, že je vždycky po jeho. Kate však po té práci v hloubi duše naprosto iracionálně toužila víc než po čemkoli jiném. Věděla, že nesmí propadnout jeho kouzlu. Rozdávat si to s výkonným ředitelem by nebylo vůbec moudré.

Jako by k tomu mohlo dojít.

Kromě toho se na jednom skandálnějším evropském blogu objevilo slovo *bondáž*. Ať to byla pravda nebo ne, že by to dělal tak bohatý a mocný muž?

Všechno bylo možné.